

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๓๕๓/๒๕๕๑

เมื่อนายจ้างไม่พอใจคำสั่งพนักงานตรวจแรงงานที่สั่งตามมาตรา ๑๒๔ แล้วเป็นฝ่ายนำคดีไปสู่ศาลแรงงาน นายจ้างต้องนำเงินที่ถึงกำหนดจ่ายตามคำสั่งของพนักงานตรวจแรงงานมาวางศาลจึงจะฟ้องคดีได้ เมื่อศาลแรงงานมีคำสั่งให้นายจ้างวางเงินต่อศาลภายใน ๑๕ วัน นายจ้างไม่ปฏิบัติตาม การที่ศาลแรงงานมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องและจำหน่ายคดีออกจากสารบบความจึงชอบแล้ว ส่วนที่นายจ้างอุทธรณ์ต่อศาลฎีกาว่าพนักงานตรวจแรงงานไม่มีอำนาจสั่งให้นายจ้างจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า การสั่งดังกล่าวก้าวล่วงอำนาจศาล เป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยนั้น เป็นการอุทธรณ์ในเนื้อหาของคดีซึ่งต้องได้รับการพิจารณาพิพากษาจากศาลแรงงานก่อนจึงอุทธรณ์ได้ เมื่อศาลแรงงานไม่รับฟ้องแล้ว จึงไม่มีคดีที่ศาลแรงงานพิจารณาที่ศาลฎีกาจะวินิจฉัยได้

จาก คำพิพากษาศาลฎีกาคดีแรงงานที่สำคัญ โดย ศาสตราจารย์เกษมสันต์ วิลาวรรณ